

mé sladké
šestnácté století

rachel harrisová

COO
BOO *Book*

COO
BOO

mé sladké
šestnácté století

rachel harrisová

Přeložila Andrea Vašíčková

Copyright © 2012 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC.

All rights reserved.

Translation © Andrea Vašíčková, 2013

ISBN 978-80-7447-430-9

*Mým krásným, skvělým a divokým dcerám Jordan a Cali.
Doufám, že vždy půjdete za svými sny.
A mému úžasnému manželu Greggovi, který mě vždy podporuje.
Jsi moje opora.*

Kapitola jedna

Jsem tu uvězněná.

Soustředím se na obrazovku před sebou a přepínám mezi filmy vysílanými za letu, abych přestala vnímat Jennu. Jako by to snad šlo. Když se tátova temperamentní snoubenka pro něco takhle nadchne, přísahám, že ji chvílemi slyší jenom psi.

Sedíme v letadle už víc než šest hodin. Ani ne před hodinou jsem se probudila celá ztuhlá, podrážděná a hladová, ale tahle ženská stále srší energií. Možná jí od narození v žilách proudí kofein.

„Cat, víš, co to znamená?!?“

Střelím pohledem po tátovi, který je ovšem plně zabrán do novin, takže usoudím, že zaujal neutrální postoj. Abych pravdu řekla, nezraňuje mě jeho nestrannost, ale vědomí, že když se do toho neplete, staví se ve skutečnosti na její stranu.

A mně se vzdaluje.

Smírím se s tím, že si to celé ještě jednou zopakujeme, a roz-

hodnu se té zlé maceše, co se teprve zaučuje, dát šanci. Nakloním se, podívám se přes uličku a uvidím, jak jí prsty létají po BlackBerry. Naštěstí mají na palubě Wi-Fi, jinak by se se mnou mohla třeba chtít sblížovat. „Ne, povídej, Jenno. Co to znamená?“

„Znamená to, že tvoje party je vlastně už dopředu úžasná show!“

Moje party. Jasně. Chová se, jako by něco z toho dělala kvůli mně. Kdyby na mě Jenně opravdu záleželo, nejspíš by jí došlo, že davy lidí, paparazzi a jejich drobnohled není nic pro mě. Odmítá pochopit, že i když jsem dítko z Hollywoodu, nejsem jeho plodem. Jestli něco, tak je to *její* party.

Jenna je tak nadšená ze svého bravurního tahu, že ani nepostrádá jakoukoliv moji odezvu. Nahne se přes tátu a rozplývá se: „Ty fámy okolo jsou naprosto smyšlené. Tvoje party bude ta největší a nejokázalejší událost, jakou jsem kdy připravila!“

Ach jo.

Otočím se zpátky k obrazovce a zvednu sluchátka. Bohužel ji tím ani v nejmenším neodradím. „Jestli chceš, můžeš třeba načrtnout karikatury hostů, jakmile se ukážou ve dveřích.“ Blýskne zářivým úsměvem, jako kdyby mi prokazovala laskavost. „Dodá to celé věci zábavný, kýčovitý prvek, nemyslíš?“

Ne, nemyslím. Jsem umělkyně, ne pouliční komediantka.

Políbí tátu na tvář a pak mu palcem setře otisk perleťové rtěnky. Sleduju, jak roztaje. Omotala si ho kolem prstu. „Až přijedou s tím vozíkem, objednej mi dietní kolu, jo?“ poručí si Jenna. „Jdu si stoupnout do fronty na záchod!“

Kroutím hlavou nad tím, jak vrávorá uličkou, zakopne a spadne jedné paní do klína. Jenna nasadí svůj stowattový úsměv, pohodí natupírovanou blondátou hřívou a několikrát se omluví.

Potom si sedne na područku té paní, opustí veškeré myšlenky na cestu k záchodku a místo toho se začne seznamovat se svou novou nejlepší kamarádkou.

Pro mě za mě! Aspoň že z té její poruchy pozornosti něco mám, pomyslím si, když vklouznu na její prázdné sedadlo, položím si hlavu na tátovo rameno a ucítím známou vůni jeho kořeněné vody po holení a kolínské značky Armani. Obejme mě a já se k němu přivinu. V klidných chvílích, jako je tahle, si dovedu představit, že se náš život vrátil do starých kolejí. Než se zamiloval do někoho, kdo se k němu vůbec nehodí.

Táta mě políbí na temeno. „Děkuju.“

Nadzvednu hlavu, aniž bych se už chtěla vyvlíknout z jeho objetí, a vrhnu na něj nechápavý pohled. „Za co?“

„Za to, že jsi Jennu nechala, aby ti přichystala oslavu tvých sladkých šestnáctin. Možná tomu nevěříš, ale má jen ty nejlepší úmysly.“

No jistě. Podívám se dopředu a zahlédnu, jak plácne do područky a pronikavě zaječí. Jediné, co má Jenna v úmyslu, je dostat svoji eventovou agenturu na MTV. Randit s někým slavným, protlačit jeho dceru do televize a vzbudit rozruch okolo svého podnikání – na devítiměsíční snažení to není špatné.

Stočím zrak zpátky k tátovi. Proč nevidí, jak je falešná? Mám dojem, že od chvíle, kdy se objevila na scéně, má táta klapky na očích a vidí jenom tuhle uhihňanou veselou ženskou, která se mu *vůbec* nepodobá.

„Jenna měla taky oslavu, když jí bylo šestnáct,“ pokračuje. „Říkala, že to byl, a teď cituju, zlatý hřeb jejích zážitků z dospívání.“

Obrátí oči v sloup a ušklíbne se. Spadne mi kámen ze srdce. Nezměnil se. Pořád jsme to my, i když je s námi ona. Potom

svráští čelo, znepokojeně se odtáhne a do očí se mu vloudí provinilý výraz.

Sakra. A je to tady.

„Beruško, vím, že se mě snažíš chránit, ale já už jsem dospělý. A mým úkolem je postarat se o tebe. Chci, abys měla aspoň *jeden* normální zážitek z dětství.“

Odfrknu si. „Normální. Jasně.“ Opřu se a se šibalským úsměvem nevěřičně nadzvednu obočí. „Tati, nerada ti to říkám, ale žijeme v Beverly Hills. Spratci posedlí médii to možná považují za nepříjemnou skutečnost, když se tvoje narozeninová party a soukromý život vysílají po celém světě jen tak pro zábavu, ale nemyslím, že by takové chování někdo pokládal za normální.“

Táta se usměje a já se na něj drze ušklíbnu. „A kromě toho, kdy jsme *naposledy* udělali něco jako zbytek Hollywoodu?“

A tím obhajoba skončila, pomyslím si, když se beze slova opře a přikývne. O tomhle se táta nemůže přít. Nebýt naší adresy a mého předraženého vzdělání, nikdo by nepoznal, že máme peníze. Přestože je táta slavný režisér, který získal několik Zlatých glóbů, záleží mu na tom zůstat „normální“. V životě jsem nezameškala jediný den školy a on jen výjimečně přijímá práci v létě, protože to je doba vyhrazená rodině a dovolené. Ovšem žádné daleké lety soukromým letadlem se Crawfordů netýkají. Kdepak, my jezdíme do starého dobrého Disney Worldu nebo na pláž a pro zpestření se občas stavíme v Kanadě, kde se má natáčet film. Nemáme ani služebnou nebo kuchaře.

Táta mě k sobě přitiskne. „Máš pravdu, jsme jiní. Ale stejně si myslím, že je to dobrý nápad.“ Hlava mi klesne na opěradlo a táta se usměje. „Je to party, bude to zábava. Navíc si to u tebe žehlím tím, že tě teď beru do Itálie. Copak si za to nezasloužím trochu uznání?“

Musím přiznat, že kdyby každý měl svou cenu, za kterou se dá koupit, cesta do Florencie by byla tou mou. Jsem posedlá svým italským dědictvím – jedinou věcí, kterou přijímám od své nejdražší matky – a od čtvrté třídy, kdy jsem spatřila obraz Bernarda van Orley *Madona s dítětem, jablkem a hruškami*, jsem posedlá i renesancí. Od té doby hltám každou knihu o umění nebo román o tom období či Itálii, který najdu.

Jestli je tenhle výlet úplatek, pak je pořádný.

Přesto se z toho táta tak snadno nevyvlíkně. Žádá po mně příliš. Možná by to bylo jiné, kdybych byla obyčejná holka odněkud z venkova v Mississippi, nebo z pobřeží Cape Cod. Kdyby se na mě lidi jenom nepodívali a hned neměli dojem, že znají celý můj životní příběh. Kdybych mohla být sama sebou – Cat Crawfordovou, bez jakýchkoliv očekávání a předsudků, pak bych se teď možná sblížovala s Jennou nad vzorky ubrousků a barevných látek. Jenže skutečnost je jiná. A tak pokrčím rameny, nasadím sebevědomý lhotejný výraz, který jsem vypilovala pro školu a média, a vrátím se na své místo.

Okamžitě se natáhnu pro svůj batoh. Stačí mi, že ho svírám, a hned je mi líp – jako kdybych měla vládu nad svým šíleným životem. Prohlídnu si jeho obsah: šminky, toaletní taška, peněženka, foťák, iPod, parádní růžový iPhone, výtvarné potřeby, pořadač s barevně rozlišenými složkami výletů a historických informací a konečně moje četba, k níž patří i román *Chrást Matky Boží v Paříži*, který čtu na angličtinu. Vzala jsem si ho s sebou, abych se do něj mohla začíst, až si budu potřebovat odpočinout od Jenny.

Než tahle dovolená skončí, bude ze mě odbornice na Victora Huga.

Vytáhnu knihu, zavřu batoh a pak se předkloním, abych ho

zasunula zpátky pod sedadlo před sebou. Jak se narovná, koutkem oka zahlédnu známou ženskou tvář a ztuhnu. Zpotí se mi dlaně. Rozbuší se mi srdce a hučení tryskového motoru pode mnou zesílí.

Je to jenom fotka, Cat, říkám si, ale nepomáhá to.

Přes celou stránku časopisu mé spolucestující se směje krásná tvář s dalším záletným milencem pod titulkem CATERINA ANGELI ZASE VYVÁDÍ.

„Další chudák se nechal nachytat.“

Ta slova mi vyklouznou dřív, než se dokážu ovládnout. Začtená majitelka časopisu odtrhne oči od článku, aby se na mě ušklíbala, ale vzápětí mě pozná. Rychle se odvrátí, aby porovnála fotku mámy na obálce s tou podřadnou, nevyretušovanou, skoro šestnáctiletou verzí vedle sebe.

Chtěla bych se zanořit do sedadla, dívat se jinam a předstírat, že nemám ponětí, proč na mě tak zírá, ale nesvedu to. Přinutím se jí zpříma podívat do očí a sebejistě se usměju. Nenuceně se vrátím ke knize, otevřu ji na založené stránce a dělám, že čtu. Cítím na sobě její pohled – sleduje mě a čeká, až udělám něco skandálního – a potlačuju nutkání načechrat si svoje kávové vlasy nebo si kousat nehty.

Zakrátko se na mě dívat přestane, protože předpokládá, že někde zahlédne moji matku. Znudí ji to, a tak se znovu začte do klepů a úplně na mě zapomene.

Jako vždycky.

Kapitola dvě

Florencie. Vyhlédnu z okna svého hotelového pokoje a zadívám se na zelené toskánské kopce, klikatící se řeku Arno a krásný most Ponte Vecchio. Světoznámá katedrála zvaná Duomo, obklopená nespočtem rezavě červených střešních tašek, se zdá být tak blízko, že bych se jí mohla dotknout. Jsem tak daleko od Hollywoodu, jak to jen jde. Narovná se, zavře oči a zhluboka se nadechnu.

La vita è bella.

Ze zasnění mě vytrhne Lady Gaga, až zaskřípu zuby. Tahle holka je sice neřízená střela, co se stylu týče, a její písničky jsou chytlavé, ale *Poker Face* jako moje vyzvánění se k tomuhle poklidu úplně nehodí.

„*Buongiorno,*“ pozdravím.

Jo, jsem z italštiny nadšená.

„Vyhovuje vám pokoj, *signorino* Crawfordová?“

Zaslechnu v tátově hlase smích a taky se usměju. Rozpřáh-

nu ruce a zatočím se kolem dokola. Díky svému nedávnému zasnoubení a taky z pocitu viny, že na mě seslal pohromu v podobě nechtěné oslavy šestnáctin, v sobě táta potlačil skrblika a vyhodil spoustu peněz za dva sousední pokoje. Náš hotel je opravdový renesanční palác, jehož stěny zdobí dech beroucí fresky.

Řekla bych, že odpovídá mým představám.

„Ale jo, bude to stačit.“

Táta se rozesměje. „Tak to rád slyším. Určitě už jsi zabydlelá.“ Rozhlédnu se a oko mi padne na srovnané komínky oblečení ve skříni, zavěšená pouzdra s šaty a prázdné kufry zasunuté do horní police, aby mi nepřekážely. Zná mě dobře. „Jenna už se nemůže dočkat, až vyrazíme, a jsem si jistý, že ani ty. Co kdybychom se sešli dole, řekněme za pět minut?“

Úsměv mi ztuhne na rtech. Hodím si batoh na rameno a stisknu telefon pevněji. „No, tati, vlastně jsem doufala, že mě dneska ráno pustíš samotnou. Než mi to zakážeš, poslechni si, co jsem si zjistila.“ Nejdůležitější je dokázat, že jsem se na všechno připravila a že jsem naprosto zodpovědná lidská bytost. „Asi za půl hodiny začíná na náměstí Piazza Strozzi tříhodinová prohlídka s anglicky mluvícím průvodcem. Recepční mi už popsal, jak se tam dostanu. Je to odsud pěšky jen deset minut.“

Můj hlas zní klidně a přesvědčivě, ačkoliv mám příšerně zkroucený obličej a telefon svírám ve smrtelné křeči.

Slovy ani nejde vyjádřit, jak je to pro mě důležité. A není to jenom kvůli tomu, že si potřebuju oddychnout od Jenny, i když pauza už je nezbytně nutná. Odjakživa jsem snila o tom, že se vydám do Itálie prozkoumat své kořeny, jedinou *dobrou* věc, která mě spojuje s mámou. Vážně to chci podniknout bez nich.

„Sama, jo?“ Táta se odmlčí a v pozadí zaslechnu mluvit Jennu. Zakryje sluchátko a já ani nedýchám. Přejdu k zářivě zlatému nástěnnému svícnu, přejdu prstem po jeho drobných záhybech, přešlápnu a přendám si batoh na druhé rameno. Konečně na mě promluví. „Probrali jsme to s Jennou.“ Dává mi najevo, že jsou zajedno, jako kdyby snad Jenně záleželo na mém blahu nebo co. „A souhlasíme, že můžeš jít, pokud nám slíbíš, že se tu sejdeme ve dvě hodiny. Budeš mít dost času...“

„Bez problému!“ Radostí se zhoupnu v bocích a políbím nohu andělíčkoví na nástěnné fresce. „Počkám na vás ve vestibulu nejpозději ve tři čtvrtě na dvě, slibuju.“

Na tátově konci je ticho a pak uslyším tlumené zaklapnutí dveří. „Vím, že to potřebuješ, Caterino.“

Přestanu tančit a čekám, až odhodí i druhou botu. Moje celé jméno používá jen tehdy, když je dojatý. Nebo když něco chce. Ale výměnou za celé dopoledne, kdy můžu sama objevovat Florencii, si může říct, o co chce.

Odkáže si a potichu pokračuje: „Až se vrátíš, půjdeme na oběd, pak po nákupu a nakonec si společně dáme večeři. Jako rodina.“

Zavřu oči a sklouznu podél zdi. *Jako rodina*. Je posedlý myšlenkou, že se z nás stane semknutá rodina jako vystřižená z jeho filmů. Táta se s Jennou ještě ani neoženil a už se nás dvě snaží obsadit do rolí matky a dcery. Vím, že ho můj nepřesvědčivý herecký výkon zklamal, ale nemůžu si pomoci. Nevěřím jí ani nos mezi očima a ještě víc ji podezírám právě proto, jak se chce kamarádit. Matku už mám a jeden odporný mateřský vztah mi úplně stačí.

Ale přesto nechci tátu zklamat.

Napočítám do pěti a pomalu vydechnu. „Domluveno.“ Uslyším, jak si do telefonu vděčně oddechne, otevřu oči a zamrčkám, abych zastavila slzy, co mám na krajíčku. Proč to nemůže být jako dřív? „Díky, že mě necháš jít, tati. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, Caterino.“ Mluví tiše a ke konci mu přeskočí hlas. Odkašle si. „Opatruj se, ano? *Budeš* u sebe mít mobil, vid?“

Opatrně si otřu slzy, abych si nerozmazala make-up, a narovná ramena. „To víš, že jo. Plně nabitý, s náhradní baterkou. Prosím tě, vážně sis myslel, že bych někam vyrazila bez něj?“

„Promiň, co mě to vůbec napadlo?“ Táta se zasměje, já se uvolním a vyprchá ze mě pocit provinilosti, že jsem jako dcera zklamala. „Dobře se bav, beruško.“

Jakmile zavěsíme, narovná zmačkanou prošivanou příkrývku a běžím se podívat, jak vypadám. Není moc pravděpodobné, že by nás paparazzi pronásledovali až do Itálie, ale pravda je taková, že člověk nikdy neví. Jsou jako nakažlivá vyrážka, které se nejde zbavit.

Když pohlédnu na svůj odraz v pozlaceném zrcadle, zašilhám na sebe a rozesměju se. Sice jsem toho v životě moc nenalétala, ale mojí pleti to nikdy nesvědčilo a dnešní let není žádnou výjimkou. Nemám čas nanést celou paletu barev, co nosívám, přesto však vytáhnu z batohu kosmetickou taštičku a sáhnu po základních líčidlech. Řasenkou prodloužím své příliš krátké řasy, očními linkami obtáhnu nevýrazné hnědé oči a korektorem zatřu otravný pupínek, který se mi přes noc udělal na bradě. Nakonec vyndám perleťový lesk na rty a natru si svou velikou pusou, jíž je máma proslulá, zatímco na mé drobnější tváři působí zcela nemístně.

S povzdechem vrátím taštičku do přeplněného batohu a ho-

dím ho na rameno. Později můžu svůj make-up vylepšit. Šmin-ky jsou těžší než kompaktní make-up, co nosí Jenna, ale vážně teď nemám čas přehrabovat se taštičkou. Sotva to na náměstí stihnu včas. Letmo se rozhlédnu po pokoji, z nočního stolku popadnu velké sluneční brýle a klíč od pokoje a seběhnu po točitém hotelovém schodišti.

Na rušné dlážděné ulici uskočím před nablýskanou sladce červenou Vespou a vdechnu vůni slunce, espressa a parfému. Moje tvář se rozzáří úsměvem – na tohle jsem čekala. Cítím se, jako kdybych vkráčela na scénu jednoho z tátových filmů a nic z toho se nedělo doopravdy. Ani kluci, kteří v uličce kopou do míče, ani zurčící kašna, na jejíž obrubě sedí jedni z nejkrásnějších lidí, jaké jsem kdy viděla. Pochopitelně jim konkurují okolní američtí turisté se svou přehlídkou triček, bílých ponožek a neslušivých khaki krátkasů. Bohužel je tohle klíšé pravdivé. Potlačím úsměv a vydám se na náměstí, kam dorazím trochu zadýchaná jen s dvouminutovým předstihem. Využiju té chvíle, abych zhodnotila skupinu čekající na začátek prohlídky. Naše průvodkyně má glanc – dáma s mahagonovými vlasy oblečená v zářivých citronově žlutých šatech, k nimž zvolila sluneční brýle s bílými obroučkami a jasně červené lodičky – zajímavý výběr obuvi na pěší túru. Její hlasitý smích mi hned připomene Jennu. Otřesu se a pokračuju v hodnocení skupiny.

Po straně stojí čtyřčlenná rodina, která se k sobě tiskne a působí, že není zrovna ve svém živlu. Asi osmi nebo devítiletá holčička se drží tátovy nohy a jejich pubertální syn má v uších sluchátka a iPod připnutý k bundě. Má dokonalou image otrhaného skejtáka. Přistihne mě, jak na něj zírám, a tak se rychle odvrátím.

To se ti moc nepovedlo, Cat.

Koutkem oka zahlédnu namyšlený úšklebek na tváři toho skejtáka a zakoulím očima. Přesně kvůli tomuhle nerandím. Teda ještě proto, že kluci, kteří mě oslovují, jsou buď rádobyherci, co se snaží poznat tátu, nebo pitomci, co čekají, že se budu chovat jako moje máma. Když má holka rodiče jako já, nepotřebuje antikoncepci.

Ke skupině se přidá milý starší pár. Při pohledu na klidný úsměv té paní se mi zasteskne po prarodičích a vzpomenu si na letní prázdniny strávené u babičky v Mississippi, kde jsem byla schovaná před celým světem. Jedině tam jsem mohla předstírat, že jsem jako ostatní.

Když se ale znovu podívám na naši skupinku, uvědomím si, že to není tak docela pravda. Nikdo z nich na mě nevrhl zkoumavý pohled. Mám dojem, jako bych se zbavila tíhy na ramenu.

„*Attenzione!*“ Průvodkyně se na nás zářivě usměje a ukáže k zlatavě hnědému kamennému paláci za sebou. „Tohle je Palazzo Strozzi,“ pronese anglicky se silným přízvukem a já si úlevně oddechnu. Kromě několika zásadních frází, které jsem pochytila při četbě a které mi v běžných životních situacích k ničemu nebudou, se moje italština omezuje na *prego, pasta a pizza*. „Stavba paláce byla zahájena roku 1489 Filippem Strozziem starším, rivalem slavné rodiny Medicejských, který chtěl vybudovat největší palác ve Florencii. Stavba byla inspirována palácem Palazzo Medici, ale na rozdíl od tohoto domu stojí samostatně.“

Zastíním si oči, když vzhlednu k té ohromné budově. Díky hrubé kamenné fasádě působí impozantní stavba ještě těžším dojmem a strhuje na sebe pozornost celého náměstí. Nejvíc žasnou nad tím, že to byl dům pro jednu rodinu. A dokonce to ani nebyla rodina královská. Možná že se v Beverly Hills na-

jdou přehnaně luxusní domy, ale renesanční Italové v tomhle byli mistři.

Naše průvodkyně Paola, jak jsem si přečetla na její jmenovce, nám dá několik minut, abychom si palác mohli prohlédnout, než budeme pokračovat. Vytáhnu z batohu svůj digitální foťák. Nemám teď čas sednout si a naskicovat všechny domy, ale můžu si aspoň naplnit paměťovou kartu inspirací na později. Klenutými dveřmi následuju ostatní členy skupiny a vyfotím půl tuctu snímků jenom těch tesaných kamenů, než se otočím a zachytím hemžení lidí uvnitř.

Přestože je tu přelidněno a kolem paláce proudí rušná doprava, na nádvoří vládne ticho a poklid. V porovnání s teplem říjnovým vzduchem a hřejivými paprsky opírajícími se do chodníků je na nádvoří chládek. Opřu se o jeden z vysokých kamenných sloupů a zavřu oči. Za sklopenými víčky si představuju, že jsem dcera bohatého renesančního kupce a tohle je můj dům. Vidím se, jak ladně sejdu po schodech a nerušeně se procházím tichým nádvořím v dlouhých splývavých šatech a vlasy mám spletené v copy a stočené na temeni. Trávím dny vyšíváním nebo četbou a žiju mezi umělci své doby. V šestnácti letech jsem už mnohými považována za dospělou.

Určitě mě nikdo nenutí, abych pořádala trapnou party, kterou nechci.

Ucítím dotyk ruky na rameni, otevřu oči a spatřím tu paní z naší skupiny, která mi připomíná babičku. Zřejmě nemluví anglicky, ale ukáže k ulici a já přikývnu. Naposledy se tváří opřu o chladný hladký kámen a pak ji následuju na rušné náměstí.

Naše skupinka se shromáždí okolo Paoly, která drží vlaječku, a potom vyrazíme překotnou rychlostí. V následujících dvou

a půl hodinách zahltním svůj mozek více fakty, než když jsem studovala na malou maturitu, a zaplním paměťovou kartu foťáku. Zbytek prohlídky se slije ve směsici italských momentek, zvuků a vůní.

Po krátké zastávce v cukrárně, kde jsme se vrhli na zmrzlinu, nás Paola zavede do Accademie di Belle Arti, kde je vystavena Michelangelova socha *David* – důvod, proč jsem se vydala na tuhle prohlídku.

Celé roky jsem snila o tom, jak se sem vypravím a uvidím zblízka umělecká díla a mistrovské kusy, které jsem považovala za přátele. Musím se štípnout, abych uvěřila, že je to pravda. Kdyby tohle viděl můj profesor na výtvarnou výchovu Scott, byl by radostí bez sebe.

Projdu kolem hloučku studentů umění, kteří sedí na zemi a skicují, a pomyslím si, jak ráda bych se k nim přidala. Vzápětí stanu před *Davidem*. Socha se tyčí vysoko nade mnou. Prohlížím si křivky jeho tváře, krku, kolen a chodidel. Na dlouho se zahledím na jeho ruce. Jako by se jeho prsty mohly každou chvíli pohnout. Byl vytesán do mramoru před více než pěti sty lety, a přesto tohle dílo zůstává nedostížitelné.

Zvláštní. Vždycky jsem věděla, že lidi byli lidmi nehledě na epochu, v níž žili, ale když před sebou vidím takhle mistrovskou zručnost, zase si to připomenu. Zatímco každodenní život se v průběhu dějin proměňoval, lidská přirozenost zůstávala stejná. Renesanční lidé měli tytéž talenty, schopnosti, tvořivost, vášně, pohnutky, naděje a obavy, jako máme my dnes.

Nebo aspoň velmi podobné.

Přijde ke mně Paola a vrhne na mě přísný pohled. Zamrkám a rozhlédnu se, jako bych se probudila ze snu, a zjistím, že naše skupinka se rozešla a zástup lidí kolem sochy se rozrostl. Ukáže

k východu a já se naposledy podívám na *Davidu* s vědomím, že se sem vrátím.

Vyjdu s Paolou na příjemný toskánský vzduch a celá bez sebe blahem sleduju, jak mi zamává na rozloučenou a zmizí v davu na Piazze di San Marco.

Jsem sama ve Florencii.

Zběžným pohledem na hodinky se ujistím, že mi do našeho setkání v hotelu zbývá ještě hodina. A mám v plánu si ji užít.

Když zahýbám do postranní uličky, prosvítí kolem mě na kolech dva kluci. Toulám se a poznávám město, řídím se podle davu a svého orientačního smyslu. Skončím na trhu a zpomalím svou svižnou chůzi, abych zapadla mezi ostatní nakupující. Stánky praskající ve švech nabízejí kožené bundy, kabelky či pásky, a já si zatím v duchu sestavuju nákupní seznam všech věcí, pro které se chci vrátit. U stánku s lahůdkami mi mladý prodáváč nabídne k ochutnání mandlovou sušenku, která se mi doslova rozplyne na jazyku.

Přede mnou se objeví cedule s názvem ulice Via Sant'Antonio, a přestože se procházím teprve čtvrt hodiny, rozhodnu se zamířit k hotelu. První den bych asi tátu neměla moc pokoušet. Pokud se vrátím dřív, možná mi nakonec sám napíše omluvenku z té *rodinné* večere.

Šance je mizivá, ale za pokus to stojí.

Zahnu za roh, kde mě upoutá tmavý stan. Cípy jeho plachty se třepotají ve větru. Připadá mi to divné – stan uprostřed ulice – ale jdu dál, dokud neminu dvě starší ženy a mezi úderý kostelních zvonů nezaslechnu slovo *cikánka*.

Nastražím uši a zastavím se. Možná to bude vlivem Victora Huga – krásná cikánka Esmeralda je zatím moje nejoblíbenější postava v románu *Chrám Matky Boží v Paříži*. Jak se říká: *Když*

jsi v Římě... nebo teda ve Florencii... zkrátka si usmyslím se pro jednou odvázat.

Za tři čtvrtě hodiny budu obědvat a dokončovat plány na okázalou, extravagantní, předraženou, pitomou a hlavně *nechtěnou* narozeninovou oslavu, kde mě budou držet pod mikroskopem, aby mě celý svět mohl kritizovat. Chci – ne, *potřebuju* – udělat něco jenom sama pro sebe.

Něco soukromého, co by do mě nikdo neřekl.

Odhru plachtu a vstoupím do cikánčina stanu.

* * *

Uvnitř je šero a prostor osvětluje jen několik hořících svíček. Plachta úplně ztlumí venkovní hluk, jako kdyby se za mnou zavřely ocelové dveře. Udělám krok a pod sandály mi zakřupe písek. Na tomhle strašidelném místě to zní nějak hlasitěji.

Vstoupila jsem do světa záhad.

„Haló?“

Natáhnu ruku a nahmatám polici. Zamžourám a snažím se přečíst zarámovaný nápis umístěný na vrchu nějaké podivné sestavy polic. Stojí tam, že mám uložit tašky a jiné předměty do horního regálu, zout si boty a postavit je do přihrádky.

Nechápu, jak by gladiátorské sandály od Steva Maddena mohly narušit věštění. Ale co, chci se přece odvázat!

Po špičkách se vydám cestičkou lemovanou svíčkami a žasnu nad tím, kolik je tu místa. Je to jenom stan, dokonce ani nijak obrovský, ale mám dojem, že bych takhle mohla jít pořád dál. Po jedné straně jsou pouze police, na nichž ve světle mihotajících se plamínků vidím řady čajových šálků, lahvíček se štítky, nezapálených svíček, křišťálových koulí a balíčků karet.

Jak mě nohy nesou do zadní části stanu, zašimrá mě v nose kouř z vonné tyčinky s vůní pačuli a pak uvidím karetní stolek s černým hedvábným přehozem. Uprostřed je velká safírově modrá svíčka, jejíž plamínek ozařuje ženu sedící za stolkem.

Celou tvář jí zakrývá nachový závoj – vidět jsou jenom oči.

Krutopřísný.

„Jaké odpovědi hledáš?“

Nadskočím. Ne snad proto, že bych neviděla, jak pohybuje rty, nebo protože promluvila anglicky. Vůbec jsem nečekala, že bude mít takovýhle hlas. Mladistvý, opatrný a... s cizím přízvukem?

Nakloním se, abych na ni lépe viděla, ale nespatřím nic než vrstvy závoje, který jí zakrývá hlavu i ústa. A ty oči. I na tuhle vzdálenost jsou uhrančivé. Skrývají směsici starodávné moudrosti a jiskřivého humoru. Jako kdyby mi hleděla do mysli a smála se, co v ní našla. Zachvěju se a přejede mi mráz po zádech, ale nehodlám odsud odejít. Došla jsem už příliš daleko.

Žena, nebo bych asi spíš měla říct dívka, nadzvedne obočí, až zmizí pod závojem. Uvědomím si, že čeká na odpověď, ale i kdybych se rozkrájela, nemůžu si vzpomenout, jak zněla otázka. Zamrkám, zapnu mozek a upřeně jí hledím do očí.

„Chceš věštbu, *tatcho*?“

Její strohá otázka a nevýrazný, unavený hlas mě vytrhne z tran-su a připomene mi, že nic z toho není skutečné. Nebýt občasného legračního zatroubení těch malých místních aut, mohlo by se to celé odehrávat někde v zákulisí v západním Hollywoodu. Stejně na tyhle čáry máry nevěřím. Věřím jenom v takový osud, který si sama vytvořím. A tak pokrčím rameny a řeknu: „Jo, cokoliv obvykle děláš.“

Cikánka švihne zápěstím, až zařinčí desítky náramků, a po-

kyne mi k židli naproti sobě. Prohlíží si mě od stolku s mírně nakloněnou hlavou a přimhouřenýma oříškovými očima. Nakonec přikývne, jde k jedné z polic a vrstvy jasně barevné šifónové sukně jí šustí kolem kotníků. Sáhne po čajovém šálku.

Říkám si, jestli bych se neměla zmínit, že mě na čaj moc neužije.

„Jak se jmenuješ?“

Mám chuť jí říct, že kdyby byla skutečná vědma, už by moje jméno znala, ale pochybuju, že by se to ujalo. „Cat.“

Než dosedne, zarazí se a zvedne hlavu. „Cat?“

Nevěřící tón jejího hlasu mě rozčílí. Narovná ramena, nasadím svou obvyklou masku odměřenosti a dodám: „Caterina. Potřebuješ znát i příjmení?“

Ačkoliv si tím nejsem jistá, mám dojem, že zaslechnu, jak si pod závojem odfrkne, což mě popudí ještě víc. Nevím si s tou holkou rady. Cikánka zavrtí hlavou a začne připravovat čaj, zatímco sedím na židli a na oko jsem klidná. Napětím mi ale pění krev v žilách. Možná to nakonec nebyl úplně nejlepší nápad.

Cikánka drží perleťový šálek za drobné ouško, nalije do něj horkou vodu z konvice stojící na plotýnce a pak do něj nasype vrchovatou lžičku čajových lístků z plechovky. Když se čaj louhuje, ani jedna z nás nepromluví. Jen sedí naproti mně a probodává mě pohledem. Pokusím se rozhlédnout po stanu, ale zase mě to přitáhne k jejím očím, jako kdyby kolem ní bylo nějaké magnetické pole. Konečně si moje oči přivyknou šeru a jasněji vidí ty její. Jsou nezvykle krásné jako lesklý mramor, mají barvu jantaru se skvrnkami hnědého nefritu a dřevěného uhlí.

Děsí mě to, ale sedím jako přikovaná.

Kouzlo pomine, když natáhne ruku pro šálek. Pofouká čaj,

podá mi ho a pronese: „Jsi pravačka, takže musíš šálek uchopit do levé ruky. Až se napiješ, uvolni se a vyčisti svou mysl. Snaž se na nic nemyslet. Pokud se ti ale něco bude vracet na mysl, tak se toho drž. Přemítej o tom. Nech na dně šálku trochu čaje a pokus se nevypít moc lístků. Jakmile dopiješ, podej mi hrneček.“

Přijde mi, že na pití čaje a cirkusové věštění osudu má nějak moc pokynů, ale poslechnu. Upiju doušek. Čaj je horký, plavající lístky jsou odporné a lechtají mě v puse, ale piju. Pokouším se vyčistit si mysl, jak říkala, ale z nějakého důvodu se mi do myšlenek pořád vtírá Jenna. Vidím ji, jak se směje a neustále se mě snaží objímat, a posléze tyhle představy nahradí stejně znepokojivé obrazy mé matky. Rozmazané výjevy z doby, kdy byla se mnou, a pak jasnější, ostřejší z filmového plátna. Navzdory veškerému úsilí myslet na něco jiného se mi pořád zjevuje matka.

Ve snaze zastavit film, který se mi přehrává v hlavě, a potlačit zmatené pocity, co mi ty dvě ženské přinášejí, vypiju čaj skoro až do dna. Naštěstí se zarazím včas a podám šálek cikánce. Rozhodně se chci vyvarovat jejího hněvu. Otrů si rty a nedávám na sobě znát, že se nemůžu dočkat její odpovědi.

No dobře, možná jsem trošičku pověřčivá.

Tříkrát hrnečkem zakrouží a následně vyklopí zbytek čaje na podšálek. Chvilí nechá šálek převrácený, než ho znovu otočí a zadívá se dovnitř.

Poklepu prsty do stolu a zeptám se: „Vidíš něco dobrého?“

Cikánka přikývne. „*Arvah*. Vidím stan.“

„Stan? Myslíš jako tenhle stan?“

Znovu přikývne. „*Tsera* neboli stan je symbolem dobrodružství. Možná budeš brzy dělat něco úplně jiného. Možná je tvojí budoucností cesta.“

Hmm. Stan jako tehle a cestování v budoucnosti. Vzhledem k tomu, že jsem turistka, mi to přijde celkem pravděpodobné. „Dobrodružství, jo? Jako třeba že se osamostatním a navždycky přestěhuju do Florencie?“ vyhrknu nahlas.

Nadzvedne obočí, ale já jen mávnu rukou. „Dělám si srandu.“

Vstanu od stolu a všimnu si, že se stan zmenšil. Ne, to je hloupost. Asi jsem si jen zvykla na tlumené osvětlení. Anebo tady ta holka podává nějaký zatraceně speciální čaj.

Jdu si ke vchodu pro batoh a slyším, že je jen krok za mnou. Natáhnu se pro peněženku v přední kapse a vtom se otočím. „Kolik stojí ta, ehm, seance?“

Cikánka vykulí oči a její obočí zase zmizí pod závojem. Podívám se dolů, jestli nezahlídnu tarantuli nebo nějakou jinou děsivou pomalu lezoucí příšeru, která by ji mohla vyvést z míry, a všimnu si, že mám odhalené malé tetování na pravém boku. Spustím ruce a stáhnou si tričko.

Vyrazí ke mně a dychtivě hledí na tričko, které teď zakrývá můj obrázek. „Smím?“ otáže se nesměle.

Skousnu si ret a zamyslím se. Nikdy svoje tetování nikomu neukazuju. Vzhledem k mému věku to nebylo tak docela legální, zvláště když jsem k tomu neměla tátovo svolení. Ale hlavně je to osobní.

Je to připomínka.

Jenže ta holka se zdá naprosto fascinovaná, a navíc jí nemusím vykládat, co to znamená. Jestli je to skutečná vědma, pochopí to. Zvolna nadzvednu lem trička, abych odkryla svůj pravý bok. Napne prsty, jako kdyby měla v úmyslu dotknout se mého břicha, ale já ucuknu. Opatrně se stáhne.

„Namalovaná hruška.“

Kapitola tři

Cikánčiny závoje mě šimrají na paži. Jsme stejně vysoké, takže jí zpříma hledím do očí. Pleť kolem nich se jí svrátila, a jestli mi předtím připadala uchvácená, nebylo to nic v porovnání s tímhle okouzlením. Skoro se chvěje. Stáhnou si zase tričko a přitakám: „Hm, jo. Je to z mého oblíbeného renesančního obrazu. *Madona s dítětem, jablkem a bruskami?*“

Nepatřím k lidem, kteří svoje výroky převracejí v otázky, ale tahle holka mě nějak rozhodila.

Přikývne, zatleská a mě se zmocní dojem, že mi něco uniká. „*Ambrol. Renesance. Misto!*“

Jak ji pomalu následuju do zadní části stanu, kam odběhla, začne mi škubat sval ve víčku. Vím, že bych asi měla odejít, ale nemůžu přestat sledovat scénu, která se přede mnou odehrává. Přijde mi to, jako kdyby ji někdo přeřnul – veškeré to její odměřené cikánské chování vylétlo oknem, nebo v tomhle případě pod plachtou stanu.

Dívka se otočí a odtančí k polici s několika řadami nepoužitých svíček. „Nadešel můj čas,“ vydechne se širokým úsměvem a střelí po mně pohledem. „Celé roky jsem čekala na tohle *divano*.“

Přejede prsty přes oranžové svíčky, pak přes bílé a zaváhá nad žlutou, než skončí u nachové a přikývne. Vezme zdobnou konvičku a hlavou mi pokyne, abych se vrátila ke stolku.

„Zůstaň prosím ještě chvíli.“ Její úsměv povadne, když zaváhám s jednou rukou na batohu. „Nic tě to nebude stát.“

Jestli mě život v L.A. něco naučil, pak to, že nic není zadarmo. Podívám se na hodinky. Je půl druhé. Cesta do hotelu mi bude trvat dvacet minut, což znamená, že mám nanejvýš deset minut.

Ovšem zaujala mě.

Dojdu ke stolku a posadím se na kraj židle. Dívce se na tvář vrátí úsměv a položí si potřeby. „Můžeš mi říkat Reyna,“ nabídne mi s o poznání silnějším přízvukem, zatímco na jednu stranu svíčky vyřezává *Caterina*. Mám chuť jí říct, že je to jen *Cat* – moje sebestředná matka mě možná pojmenovala po sobě, ale pouze táta má dovoleno vyslovit moje křestní jméno – jenže k čemu by to bylo? Za pár minut bude po všem a už ji nikdy nespatřím.

Reyna napíše ještě něco na druhou stranu, ale ve světle svíček to nedokážu přečíst. Potom zvedne blyštivou konvičku a nalije na svíčku něco, co vypadá jako olej, postaví ji na zrcadlo a zapálí knot. Nadskočím náhlým přívalem světla. Tančící plamínek spolu s odrazem záře vykouzlí na stole prodloužené stíny. Vynoří se černé siluety podivných tvarů a já si namlouvám, že to jen moje bujná fantazie zase vystrkuje růžky.

Viděla jsem prostě moc filmů.

Reyna hledí do plamenů a odříkává: „Slova má síly jitří, vzývám vás, síly tří, nechť mé oči Caterinin osud zří.“

Ještě dvakrát to zopakuje, než mě vezme za ruce a zavře oči.

Nic se nestane, a tak usoudím, že jí ten pokus o voodoo zaklínadlo nevyšel. Jaké překvapení! Chystám se vstát, ale vtom se stolek začne třást.

Reyna ke mně vztáhne své studené prsty a chytne mě za zápěstí.

Snažím se jí vyvléknout, ale její stisk zesílí, jak mě táhne k sobě a trhne hlavou vzad.

Znenadání plamen zhasne a rozhostí se tma. Všechny moje smysly jsou v bojové pohotovosti a snažím se vybavit si nějaké chvaty z kurzu sebeobran, kam mě táta přihlásil. Už vidím ten titulek v novinách: HOLLYWOODSKÁ DCERKA ZAVRAŽDĚNA ŠÍLENOU CIKÁNKOU.

Pustí mi zápěstí a já si schoulím ruce na prsou, i když mě nebolí. Udělá se mi zle od žaludku. Svědí mě kůže a slyším slabounké, ale nepopíratelné hučení v uších. Škrtně zápalkou a zažehne jiskru. Ve chvíli, kdy se velká svíčka znovu rozhoří, už Reyna stojí nade mnou a září jí oči. Vyskočím ze židle a chytnu se za krk.

„Ty jo, snažíš se mě zabít?“

Reyna si nevšímá toho, jak lapám po dechu, a přiková mě tajuplným pohledem. „Caterino, mám pro tebe úžasné dobrodružství. Měj oči otevřené a zkus se poučit ze všeho, co tě potká.“

Téměř lhostejně pokývne k východu ze stanu. Nevěřícně tam stojím – po pravdě řečeno, cítím se celkem vyčerpaná – a čekám, co bude následovat. Určitě mi to *všechno* vysvětlí.

Anebo ne. Místo sebemenšího vysvětlení toho děsivého sa-

lónního triku, jehož jsem právě byla svědkem, tu Reyna dál postává, usmívá se a pohupuje se na špičkách.

No tak nic.

Pokrčím rameny a jdu k východu. „Díky za věštbu zdarma. Bylo to... zajímavé.“

Popadnu batoh a vklouznu do sandálů. Nasazuju si sluneční brýle a pořád čekám, že něco řekne, cokoliv, ale mlčí.

Table holka má o kolečko míň.

Zastavím se krok před východem s rukou na plachtě stanu a naposledy na ni pohlédnu. I na tuhle vzdálenost je vidět, že Reyniny oči jiskří vzrušením. Strojeně jí zamávám a ona znovu přikývne, ale když se otočím, zašeptá: „*Latcho Drom, Caterina.*“

S mrazením v zádech odhrnu plachtu a vykročím ze stanu.

* * *

Rozhlédnu se po okolí, zamžourám do ostrých slunečních paprsků, které mi pronikají brýlemi, a jako první mě napadne, že jsem v tom stanu musela být mnohem déle než půl hodiny. Další moje myšlenka je, že Italové jsou blázniví.

Ulice je z nějakého záhadného důvodu plná ochotníků oblečených jako na renesančním festivalu, který berou až příliš vážně.

Zamrkám a sleduju oslem tažený povoz plný plodin, jak kolem mě projíždí úzkou uličkou. Rachot kol na dlažebních kostkách se odráží od domů a najednou ucítím zápach zvířecích výkalů.

Skvěle. Rozhodně je čas vrátit se do hotelu.

Jak udělám krok od stanu, ucítím kolem nohou jemnou látku. Bezmyšlenkovitě skloním hlavu a ztuhnu.

Mám na sobě dlouhé zlaté šaty.

Co to má sakra znamenat?

Zvednu si brýle do vlasů a obrátím se, abych se na to zeptala Reyny, ale místo stanu, z něhož jsem právě odešla, uvidím jen kozu. Ztracenou kozu. Stan i s Reynou je pryč.

Co v tom cikánském čaji bylo?

Zmateně se rozvzpomínám na poslední půlhodinu a snažím se pochopit, co se stalo. Všichni kolem jsou oblečeni v podobných dobových kostýmech, aniž by se v davu mihnul jediný nevhodně oděný turista. Domy vypadají stejně, jen jsou čistší, a všechno se zdá nějak jasnější, v ostřejších barvách. Žádné motory nepřehlušují hlasy a cvrkání cikád.

Nepřítomně se procházím po ulici, mívám ochotníky prodávající jídlo ve stáncích a hledám něco, v čem bych viděla svůj odraz – možná zpětné zrcátko auta nebo čisté okno – ale kvůli téhle podívané zřejmě *polizia* ulice vyklidila. Třeba je to nějaký státní svátek. Jak by to vysvětlovalo proměnu mého oblečení, mi nicméně zůstává záhadou.

Otočím se, úplně ztracená, a do zad mě udeří batoh.

Aspoň něco je v pořádku.

Nezbláznila jsem se. Mám svůj batoh, svou tašku plnou zdravého rozumu. Skloním se, abych batoh otevřela, a jsem ráda, že v něm nosím tolik zbytečností. Rozepnu taštičku s líčidly a vytáhnu pudr. Při pohledu na svůj odraz se zarazím.

Nejdřív si všimnu, že můj pupínek zmizel.

Sláva malým zázrakům!

Potom si všimnu, že mám odličený obličej. Všechny vrstvy a tahy, které jsem před několika hodinami pečlivě nanesla, jsou pryč. Ráda o své tváři přemýšlím jako o plátně na malování, a tohle je úplně nedotčené. Připadám si jako účastnice konkur-

zu na reklamu Neutrogeny. Sundám si brýle, nakloním zrcátko a uvidím, že mám vlasy vyčesané na temeni a spletené v drdol protkaný jasně červenou stuhou. Rozhodně jsem se takhle neučesala – stužky jsem zahodila už ve školce.

Možná se mi to jenom zdá.

Štípnu se. Vší silou. „Do háje!“

Ne, není to sen.

Uchváčena záhadou, kterou zničehonic prožívám, si promnu ruku a zadívám se na svůj batoh, jedinou věc, co pořád dává smysl. Uslyším toho muže oblečeného jako shakespearovský nadšenec, až když stojí přímo přede mnou. Dotkne se mé ruky a znepokojeně se na mě podívá. „Signorina D’Angeli?“

Stojím jako přimražená se zatnutými zuby, ale nasadím zářivý úsměv. Nakonec mě někdo musel poznat, nebo si všimnout té podoby. Škubnu rukou a otevřu pusy, abych mu sdělila, že se spletl – nejsem moje matka – ale ozve se: „*Si sbaglia.*“

Ježíšmarja!

Vím vůbec, co jsem vyslovila? Na okamžik se zamyslím a uvědomím si, že vím. Řekla jsem „*Mýlíte se.*“

Odkdy umím italsky?

Zmateně se na mě podívá a hůlkou mi pokyne ke kočáru stojícímu po straně úzké uličky. Pohlédnu na lidi ochomýtající se kolem nás a zjistím, že jsem středem pozornosti, jako kdyby tady bylo něco divného na *mně!*

Moje nejhorší noční můra se zhmotňuje – nemám se kam skrýt před jejich zkoumavými pohledy. Řekli byste, že si pozornost užívám, když jeden z mých rodičů stojí za kamerou a druhý hraje před ní. Nebo že jsem si na to aspoň zvykla.

Slyším jejich tlumený šepot a rozumím každému italskému slovu. Každému vtípku na můj účet. Jako kdyby můj mozek

sám od sebe překládal. Zmáčknou hebkou látku šatů a sáhnou si do vlasů na stuhu. Letmo přejedu prsty přes bradu, abych se ujistila, že pupínek zmizel. Všímám si kostýmů kolem sebe a puchu zvířat. Zamyslím se nad tím, že mluvím italsky. A najednou mi to dojde.

Reyna mě očarovala nějakým cikánským kouzlem.

Možná jsem se ocitla uprostřed scénáře „změň svůj život“ jako z nějakého filmu. Přece jen ještě čekám, že mrknu a budu zpátky v drahém a nevkusném světě turismu, ale prozatím mi vysvětlení cikánského zakřivení časoprostoru vyhovuje víc, než že jsem se zbláznila. Jakmile se rozhodnu pro tuhle možnost, moje zoufalství se rozplyne.

Zdá se, že si rostoucí hlouček všiml změny mého chování a lidé si začínají vyměňovat pobavené pohledy, ale mně už to nevadí. Na tváři se mi objeví úsměv. Očividně jsem se mylila, protože Reyna je vědma. Splnila mi tím svým čáry máry fukem sen, který jsem si vysnila předtím na tom nádvoří.

Dlouhé zlaté šaty, spletené vlasy, dcera italského kupce, historické období. Jsem v renesanční Florencii.

Oněměle zírám k zemi a uvědomuju si ta slova i skutečnost.

Jsem v renesanční Florencii!

Muž s hůlkou si odkašle a znovu ukáže ke kočáru. Novýma očima se rozhlédnu po okolí a najednou se mi vybaví Reynina slova, jako kdyby kolem mě poletovala ve vzduchu. *Caterino, mám pro tebe úžasné dobrodružství.*

Vyrazím ze sebe šílený smích a ani se ho nesnažím potlačit. Muž na mě vrhne zděšený pohled, ale já jen mávnu rukou. Reyna měla pravdu – tohle je *dobrodružství* a já si ho za žádnou cenu nenechám ujít, aniž bych si to vychutnala. Na rozkaz cikánky.

Část mého já si přeje, aby tu se mnou byl i táta. Pravděpodobně by se vrátil s ohromnými nápady na nový historický film nebo tak. Ale strávit bez Jenny celých dvacet čtyři hodin (nebo aspoň jak předpokládám, protože takhle to v pohádkách s kouzly většinou chodí)? Dát si minidovolenou od pocitu, že jsem páté kolo u vozu ve svojí vlastní pseudorodině? Ano, prosím.

Zapište mě na tohle cikánské voodoo.

Kývnu na toho muže a jdu ke kočáru. Určitě tu budou nějaké hodiny odměřující čas do chvíle, kdy kouzlo vyprší, a já nechci promeškat už ani vteřinu. Viditelně povolí ztuhlá ramena a přestane se tvářit znepokojeně.

Potom si všimne mého batohu – zřejmě nepatřil k obvyklým renesančním doplňkům.

Abych ho rozptýlila a zjistila, kam přesně jsem se to dostala, zeptám se italsky: „Promiňte, mohl byste mi připomenout, jaký je rok? Ani za Boha si nemůžu vzpomenout.“

Muže se opět zmocní obavy, zatímco v sobě dusím smích. Zaváhá, jako kdyby doufal, že žertuju, a pak odpoví: „Máme léta Páně 1505. Cítíte se dobře, signorino?“

Zasměju se a obejmu ho kolem ztuhlých ramen. Píše se rok 1505! Michelangelo dokončil *Davida* roku 1504. Rok 1505 strávil ještě ve Florencii, společně s Leonardem da Vinci a Raffaelem. Umělci v srdci italské renesance – moji idolové právě teď chodí po stejných ulicích jako já. Dychtivě se rozhlédnu, jestli někoho z nich nespatřím se starodávnými barvami a malířským stojanem.

Muž poodstoupí, podle všeho pobouřen mým nadšením. Há dám, že objímání sluhů v šestnáctém století nepatřilo k dobrým mravům, ale v téhle blaženosti se nedokážu zabývat maličkost-

mi. Vezmu muže za ruku a v podstatě ho dotáhnu ke kočáru. Lidí na nás dál zírají, ale já se jen usměju a zamávám jim. Ať se dívají, je mi to jedno.

Já jsem totiž v renesanční Florencii!

Kapitola čtyři

Za malým okýnkem kočáru to vypadá, jako kdyby někdo vytrhl stránku z mé učebnice dějepisu a oživil ji. Uvnitř je zatuchle, a tak se vykloním z otevřeného okýnka a nadechnu se vůně čerstvě upečeného chleba. V pravidelných vzdálenostech stojí stráže v uniformě pod barevnými prapory, střeží povědomé starobylé domy a pokývnou, když je mjííme. Zástupy lidí oděných v nejrůznějších modelech dobového oblečení nakupují pod širým nebem na tržištích, která tvoří stlučené pulty a stánky. Rolníci se shlukují vedle šlechticů a předhánějí se s nimi, kdo ukořistí nejčerstvější ovoce a zeleninu. Ulice hlučí povykem kupujících, kteří překřikují prodavače vyvolávající své zboží. Vedle kočáru uhání posel a vyhlašuje zprávy dne.

Přestože si uvědomuju, že jsem se dostala do cikánského kouzla, pořád nemůžu uvěřit, že se to skutečně děje.

Naproti mně sedí ten muž, jehož považuju za svého průvodce. Od chvíle, kdy jsme nastoupili do kočáru, nepronesl ani

slovo, ale přistihnu ho, jak se na mě pokradmu dívá a krouží hlavou. Určitá snaha o zmírnění napáchaných škod by zřejmě byla na místě. Jestli si tenhle výlet do minulosti chci užít, aniž by mě zavřeli do blázince nebo odvrhli jakožto kulturního barbara, budu v sobě muset probudit herecké geny, které jsem zdédila po matce, a tu roli zahrát.

Naštěstí jsem během návštěv tátova natáčení pochytila jednu nebo dvě zásady, takže vím, že první věc, kterou herečka hodna svého honoráře musí udělat, když se připravuje na roli, je vymyslet si životní příběh své postavy a provést výzkum. Takový životní příběh musí být plný podrobností, které herec zjistí. Jenže já vím o renesanci asi tohle: Začala ve středověké Florencii a rozšířila se po celé Evropě. V tomhle období tvořili nesmírně nadaní umělci jako Michelangelo, Leonardo da Vinci, Raphael a Botticelli. A v neposlední řadě se narodil jeden skoro neznámý dramatik. Jmenoval se William Shakespeare.

Pozoruju z okýnka kočáru přehlídku dobových kostýmů a děkuju za to, že se od dob raného středověku, kdy se nosily nudné šaty, móda zlepšila. Avšak doboví módní guru se pořád ještě dopouštějí mnoha trapných omylů. Muži nosí barevné punčochy a nadýchané kraťasy. I když, upřímně řečeno, těžko si můžu stěžovat na mňamkózní pohled na jejich barevné nohy. Dámy na tom nejsou o moc líp. Natírají se nezdravě bílým make-upem a k tomu se hyzdí křiklavě červenými tvářemi.

Zrovna se snažím vzpomenout, jak daleko od Florencie je Verona, dějiště Shakespearovy tragédie *Romeo a Julie*, když vtom kočár projede klenutou bránou a zastaví uprostřed přepychového nádvoří čtyřpatrového kamenného domu.

A jako lousknutím prstů zapomenou veškerou přípravu na svou roli.